

2) Den pro jedno překvapení

„A proč sem poslali vás?“

Sedačky se zaplňují čekajícími matkami, tedy budoucími matkami.

„Už začali ordinovat?“

Nervozita stoupá spolu s velkou ručičkou, která za chvíli uzavře desátou hodinu.

„Prosím vás, já jsem tu poprvé. Nevíte, jak to uvnitř chodí?“

Dveře se konečně otvírají.

„Tak prosím. Odevzdejte mi lístky v pořadí, jak jste přišly. Takže jako první se připraví...“

Za rohem s velkou šipkou a nápisem ULTRAZVUK se objevují stále nové a nové návštěvnice. Všechny poslušně čekají, neboť jim nemá kdo dát přednost. Každá má svou velkou starost, své obavy, svůj problém. A na jeho rozřešení se čeká hodinu, dvě... právě vychází silná paní, u níž nebylo jisté, zda bude mít maličké po sedmiletém čekání. Usmívá se a její oči maminkovsky září. Ani jsem si předtím nevšimla, že je to tak hezká žena.

Těsně přede mnou se proud vyšetřovaných zarazí a bílé pláště odšustí někam na oběd. Sedí se mi nepohodlně, miminko bych měla mít už za necelé tři týdny. Teď se ochotně přidávám ke zlomyslným poznámkám na pány doktory. Zbývající půlhodinu si krátím rozhovorem se svou sousedkou. Naše otázka je stejná: jedno nebo dvě?

„Asi to budou dvě. Víte, my to máme v rodě,“ říká a malinko se usmívá. Asi se na ně těší.

„Mně zase předpovídají jedno, ale zato hodně veliké,“ svěřuji se já. Ale to už volají mé jméno.

Lehám si na zvláštní stůl a po namaštěném břicho mi přejíždí přístroj, trochu podobný zubařské vrtačce. Na malém monitoru zeleně světélkují stíny. Po chvílce rozeznávám siluetu dětského tělíčka.

„Tak to budou dvě, maminko. Sestřičko, pište...“

A znovu mi přejíždí břicho, připomínající horu Říp.

„Moment! Zdá se mi, že je tam ještě něco.“

„Proboha, pane doktore, už tam žádné další nehledejte!“

Ale marné jsou mé námitky. Tři hlavičky, tři tlukoucí srdíčka ukázala obrazovka.

„V pondělí si k nám přijdete lehnout,“ usmívá se sestra při mém odchodu.

Připadám si jako ve snu. Kolem mne šumí obdivná i litující slova a já z toho všeho mám legraci.

A najednou sedím doma u manželových rodičů a říkám to všechno své druhé mamince. Tvrdě dosedne na židli a podezřele si mě měří.

„Vy si ze mě děláte dobrý den.“

Vladka, moje švagrová, se tomu směje: „Já jsem si to ze začátku taky myslela, ale už jim začínám věřit.“

„A co tomu říkal Jarda?“

Krčím rameny, neboť můj muž se nezmohl na slovo.

A to ještě nikdo netuší, že v neděli v noci odjedu do porodnice nedobrovolně a už krátce po půlnoci budou v postýlkách vrnět dvě holky a kluk. Ani já v tuhle chvíli ještě nevím nic o opožděném šoku, který budu muset tuhle noc ze sebe vybrečet. Všechny životní plány se mi zhroutnou do prázdna a vyvstane vidina nesmírné a nekonečné práce. Ale ráno, až vyjde slunce, budu si už vroucně přát, aby se všichni drobečkové narodili živí a zdraví. A aby to proboha nebyly všechno holky.

Mé přání se do tří dnů splní a našemu dvouletému Martinovi přibude naráz trojlístek sourozenců.